

Posudek konzultanta na diplomovou práci Filipa Šejvla :

„Regionální a strukturální politika EU v Portugalsku, Španělsku a Řecku“

Určitou specifikou diplomové práce Filipa Šejvla je to, že se neomezuje na již dobře známý výklad toho, co představuje strukturální politika EU, ale posouvá zkoumání o kousek dále. Hlavním předmětem a také těžištěm jeho práce je rozbor tří středomořských zemí, které jsou od svého přijetí do Společenství velkými příjemci pomoci ze strukturálních fondů, z hlediska dopadu těchto finančních toků na jejich domácí ekonomický vývoj.

Tomu je podřízena také osnova diplomové práce. V kapitolách 1 až 3 jsou shromážděny základní informace o strukturální politice, které jsou ovšem už dnes všeobecně známy a byly také popsány v řadě diplomových a jiných prací.

Vlastní přínos práce je v kapitolách 4 až 6, v nichž se dosti popisným způsobem shrnuje materiál o tom, jak byly ve třech uvedených zemích využity zdroje strukturálních fondů, s odkazem na jednotlivé regiony těchto zemí. Každá kapitola obsahuje subkapitulu, v níž diplomant shrnuje výsledky strukturální politiky, případně uvádí, jaké jsou její výhledy do budoucna. V každé kapitole se uvádí informace ze stejného pramene : jde o studii J. Beutela opřenou o dosti náročný postup, kterým se zjišťuje, jakého výsledku bylo v příslušné zemi dosaženo díky přísunu evropských fondů a jaké by byly výsledky bez nich. Je to jistě cenná informace, diplomant v závěru uvádí jakých metod jejich autor použil, avšak je jediná, o níž se diplomant opírá. Do jisté míry chápu, že bylo nad jeho síly kriticky posoudit silné i slabé stránky použité metody výpočtu.

Určitou slabinu diplomové práce F. Šejvla vidím tom, že po podrobném popisu toho, jak byly využity strukturální zdroje ve třech zemích, nedal odpověď na otázku, kterou v závěru sám položil (str. 82, 85). Uvádí totiž, že Španělsko obdrželo sice nejvyšší objem pomoci na osobu ze všech tří zemí, ale vykázalo přesto za sledované období vyšší růst HDP než Portugalsko a Řecko. Potom ovšem je napadnutelné tvrzení na str. 82, že „strukturální fondy a Fond soudržnosti napomáhají k hospodářské a sociální konvergenci“. Bez uspokojivé odpovědi zůstává otázka, proč nejvyšší přírůstky HDP vykázala země, která na obyvatele získala méně než další dvě země.

Za určitou slabinu práce považuji také to, že v úvodních partiích není ani zmínka o tom, že jak v zemích unie, tak v akademických kruzích se už dlouho vedou diskuse o tom, zdali existující podoba strukturální politiky se nepřežila.

I s těmito nedostatky doporučuji diplomovou práci Filipa Šejvla k obhajobě. Vzhledem k dosti popisnému přístupu a vzhledem k tomu, že chybí odpovědi na otázky, které jsem naznačil, navrhuji ohodnotit známkou „Velmi dobře“ až „Dobře“ podle průběhu obhajoby.

1.2.2006